

РЕШЕНИЕ

№ 4447

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **13892** по описа за **2012** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/ и [фирма] срещу РЕШЕНИЕ от 22.10.2012г. по нахд №21962/2011г. по описа на СРС за 2011г., с което е изменено наказателно постановление /НП/ на Председателя на КРС №0196 от 12.09.2011г., с което наложената на [фирма] имуществена санкция от 60 000лв. по чл.325, ал.1 вр. с чл.336 от З. вр. с чл.31,п ал.1 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера при промяна на доставчика на обществена мобилна услуга /ФСОПНЗНПДОМО/ е намалена на 20 000лв..

Касаторът КРС- оспорва решението в частта му, която е намалена санкцията и твърди, че измененото наказание е несправедливо по размер.

Касаторът [фирма] –оспорва решението в частта му, с която е изменена санкцията по съображения, че НП е изцяло незаконосъобразно и следва да се отмени.

Представителят на СГП предлага да не се уважават подадените касационни жалби.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

СРС, за да измени НП е приел, че същото е издадено от компетентен орган, в производство без процесуални нарушения, като по същество деянието е безспорно

доказано, но наложената санкция е несправедлива по размер, поради което я е редуцирал до 20 000лв..

Съдът съображава, че нарушението е за това, че на 22.11.2010г. в [населено място] [фирма] –абонат на [фирма] – е подал в магазин на „М.“ заявление за пренасяне на ползвания мобилен №--628, което е било изпратено от приемащия доставчик до даряващия /Г./. На 24.11.2010г. „Г.“ уведомява „М.“, че отказва преносимост на номера, поради непълни/неточни данни по заявлението -липсват трите имена на МОЛ и не е посочен тип на услугата при даряващия доставчик. Наказващият орган е установил, че не са били налице основанията за отказ, посочени в чл.30, ал.1 от ФС, което е свързано с неизпълнение на т.2,7,1 от Разрешение №01399/08.04.2009г., визиращо предприятието да осигурява възможност на своите абонати да запазват номера при промяна на доставчика, поради което деянието е в нарушение на чл.325, ал.1 от ЗЕС.

СРС е обсъдил доводите на санкционирания субект вкл. това, че отказът е мотивиран с факта, че абонатът не е платил дължимите неустойки, като е посочил, че това обстоятелство не е сред основанията за отказ вкл. е визирал, че към датата на заявлението –абонатът не е имал изискуеми задължения. Обсъдена е и нормата на чл.326а от ЗЕС, че не следва същата да намери приложение във връзка с чл.3, ал.2 от ЗАНН, доколкото с нормата е разписано нарушение на ФС, а процесното е свързано с нарушение на Разрешение №01399. Обсъдени са и възраженията свързани с липса на маловажен случай, доколкото деянието е формално и е ирелевантно дали или не са настъпили вредни последици. По отношение на размера на санкцията – СРС е констатирал, че законоустановения размер е от 10 000лв. до 100 000лв., като не е приел съображенията на наказващия орган за справедлив размер от 60 000лв., поради наличието и на други нарушения, доколкото такива не са описани, установени, както и няма разпоредба за повторност. При изменение размера на санкцията от СРС е съобразена възможността на дружеството да понесе съответната санкция като размер, поради което същата е намалена на 20 000лв..

От друга страна- [фирма]- в касационната си жалба – поддържа изложените вече съображения пред СРС- нарушение на чл.34, ал.1 от ЗАНН, относно това кога е открит нарушителя за първи път, а именно с получаването в КРС на жалбата от 26.11.2010г. на абоната, а не при проверка на същата по-късно. Визира се и нарушение на чл.42, т.4 от ЗАНН –липса на точно описание на деянието –по-специално не било ясно защо актосъставителят е приел, че не са налице основанията за отказ на преносимостта. Твърди се, че не е посочено мястото на извършване на нарушението, доколкото изписването „в [населено място]” не е достатъчно. Излага се съображението, че СРС неправилно се е позовал на действащата редакция на ФС, вместо на чл.25, а.1 т.2 от ФС вр. с чл.28 вр. с раздел II чл.2,1,2.1 от Процедурата за преносимост на мобилни номера, което изисква трите имена на представителя на абоната. Твърди се, че по чл.30, ал.1 т.5 от ФС /действаща редакция към момента на деянието/ е било налице основание за спиране, поради наличието на задължения. Излага се съображението и че неправилно деянието е определено като в нарушение на чл.325, ал.1 от ЗЕС, вместо по чл.335 от ЗЕС. Визира се, че с приемането на чл.326а от ЗЕС е разписан специален състав за преносимостта, което също е основание за отмяна на НП, доколкото санкцията е различна.

От друга страна в касационната жалба на КРС са изложени съображения, че неправилно е намален размера на санкцията, доколкото деянието не било първо за

субекта като вид нарушение.

Настоящият състав не споделя доводите в касационните жалби. Възприема се изцяло констатацията на СРС, че в производството няма допуснати процесуални нарушения. Срокът по чл.34, ал.1 от ЗАНН за откриване нарушителя тече не от подаването на жалбата от абоната и от изложените в нея фактически основания- / защото не може да се направи преценка достатъчни ли са или не да индивидуализират нарушението и нарушителя/, а от проверката от контролните органи по тази жалба. Срокът по чл.34, ал.1 от ЗАНН е разписан по отношение на тези органи, за да има дисциплиниращ ефект и съответно при бездействието им да погаси правомощията им да могат да съставят АУАН. Не може да се приеме, че от сигнала на абоната те знаят за конкретното нарушение, защото този сигнал може да бъде формален, може и да касае друго деяние, като едва при проверката му – ще се установят съставомерните факти. От този момент контролните органи вече знаят за нарушението и нарушителя, а не от сигнала.

Относно възражението за това, че деянието не е описано –правилно същото не е било споделено от СРС, доколкото преценката за последното е само относно съставомерните факти, които са установени и други обстоятелства не се установяват. Същото се отнася за неплатените и дължими задължения- дали те са били основание за спиране и не следва да се обсъждат, доколкото в случая има отказ, а не спиране на процедурата. Основанието за отказ –не е посочено от доставчика, като впоследствие е допълнено, че няма трите имена. Конкретно се касае за ЕТ, в чието наименование фигурират двете имена на представителя на търговеца – а именно И. Д., поради което същите са достатъчни, за да се напри извода, че заявлението е от надлежно лице. Споделят се и изцяло доводите на СРС за квалификацията на деянието по чл.325 от ЗЕС, като следва да се определят като неотнормирани възраженията, че при подобни нарушения е имало санкции по чл.335 от ЗЕС. Възприемат се и мотивите за неприложението на чл.325 от ЗЕС, доколкото СРС е формирал правилния извод, че има нарушение на т.2,7,1 от Разрешението.

По касационната жалба на КРС – за размера на санкцията –наказващият орган, когато е над минимума –следва да формира мотиви, като в случая изложените такива, че дружеството е имало и други и то множество нарушения- са неотнормирани. Когато законодателят прецени, че същите по вид деяния с наложени наказания в определен срок –следва да бъдат съобразени – определя по-тежка санкция за повторност. В случая липсата на такава норма –не позволява на наказващия орган сам да преценява изложените факти. Преценката за размера на санкцията е с оглед имущественото състояние на субекта, поради което в тази насока се възприемат изцяло съображенията на СРС за изменението ѝ на 20 000лв.

С оглед изложеното – касационните жалби са неоснователни и следва да се оставят без уважение, като съответно решението на СРС като правилно и законосъобразно се остави в сила.

Водим от гореизложеното, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 22.10.2012г. по нахд №21962/2011г. по описа на СРС за 2011г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове:1.

2.